

Емануел Икономов

Homo Calculus

– Ще стана астронавт, дори ако за целта се наложи да ми имплантират куп чипове върху черепа! – бе обявил пред родителите и приятелите си Томас на своя шестнайсети рожден ден. И те много добре знаеха, че той ще направи всичко, за да постигне целта си.

Оттогава изминаха точно десет години. Томас завърши училище и изненадващо се справи с тестовете за Космическата академия, на каквито отдавна не се явяваха хора. Защото дори малцината, които успяваха да ги издържат, пропадаха на по-нататъшните изпити, където се изискваше не само точни, но и свръхбързи изчисления. От десетилетия космическите полети бяха поверявани единствено на компютри. Но той бе всеизвестен шампион по скоростно смятане, син на двама професори по математика.

Междувременно се случи нещо, което в очите на всички трябваше да сложи край на звездния му път. Томас катастрофира тежко и оцеля като по чудо. Целият обгорял и натрошен, той почти загуби човешкото си тяло. Лекарите все пак се опитаха да спасят мозъка и сърцето му, водени от идеята, че така ще запазят човешката му самоличност, и да ги присадят, ако могат, в друго. Висящ на косъм от смъртта, пленник в продължение на месеци на лаборатория, без чийто уреди и системи последните две късчета от човешкият му облик щяха също да умрат, Томас запази самообладание и надежда. Накрая получи ново, изкуствено тяло от метал и пластмаса. Бе едва двайсетгодишен, в разцвета на младостта и силите си.

Когато се върна към учението, успехите му разбиха всички скептици. Новото му тяло, освен че бе надарено с компютърно зрение, слух, обоняние, притежаваше и вграден интерфейс към системите, което му позволяваше да общува направо с космически кораб и което бе най-важно – не по-бавно от другите компютри. Така шансовете му да не изостане от тях в трудното следване значително се увеличиха. Поглъщаше данни, анализираше информацията, правеше главозамайващи изчисления и взимаше решения най-малкото наравно с тях. А често се опитваше и да ги превъзхожда, когато като човек откриваше и интерпретираше грешка в заданието или параметрите и взимаше електронните си „колеги“ на подбив, щом те блокираха от някой абсурд. Колкото и рядко да имаше повод или възможност да се пошегува – да се смее или дори да се усмихне поне му бе противно, защото разтягането на устата му не изглеждаше естествено и красиво върху неговото пластмасово лице – тази черта отличаваше Томас от всички компютърни системи и даваше основание да не го отпишат напълно от редиците на хомо сапиенс.

Сега тъкмо му предстоеше да завърши космическата академия и да получи назначение – да стане истински астронавт. Случаят, макар и не безпрецедентен – първите астронавти някога бяха хора – бе сензационен. И това му гарантираше място сред компютрите в командната кабина. Хората не пропускаха нито една възможност да покажат своето „превъзходство“ през машините. Макар никоой да не знаеше и да не можеше да проумее как бе станал отличен математик, гений със светкавичен ум и рефлексии, човек-машина, за какъвто го смятаха някои, той се гордееше именно с човешкия си произход и същност.

– Ако не можеш да бъдеш пръв – каза Томас при връчването на дипломата му астронавигатор, – не се отказвай. Времето на пионерите в космоса отдавна отмина. Аз може би ще съм последният човек, който управлява междузвездна ракета. Дори ако полетът ми не е по-успешен от този на Икар.

* * *

Когато се върна благополучно от първото си пътуване сред звездите, на Земята бяха минали десетки години. Родителите му бяха починали отдавна. Оставили бяха завещание, за чието отваряне адвокатската кантора чакаше Томас – така бяха заръчали те след заминаването му.

„Скъпи Томас – гласеше то, когато той разпечата пожълтелите от времето плик и зачете, – има нещо, което в крайна сметка трябва да научиш някой ден. Няма как да си забравил онази катастрофа, заради която почти всичко в теб бе заменено с протези. Беше ти казано, че от старото тяло са запазени най-важните органи – сърцето и мозъкът. Надяваме се, че сърцето ти продължава все така да бие бодро. Въпросът е, че мозъкът ти бе съхранен не физически, а в електронен вид...“

КРАЙ

© 1996 Емануел Икономов

Разказът е публикуван под псевдонима Кристиан Кантор.

Сканиране, разпознаване и редакция: Mandor, 2001

Последна редакция: 30-Sep-2001

Публикация:

Списание „PC World“, бр. 5/96

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3625>]